

הוד השובת

בס"ד

הוד התורה

יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

672

התשע"ב

פנחס

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 19:17

מוצאי שבת 20:29

מוצ"ש ר"ת 20:59

הזמנים לפי אופק אלעד

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה "מסירות נפש", זה הכל. מדוע? שמרו על קדושת העלון

שמים" ועל פי דרך הטבע לא היה לו סיכוי להצליח, אלא שמשמים סייעו בידו ועשו למענו 12 ניסים מופלגים כדי שיצליח לבצע את אתו מעשה קדוש (תרגום יונתן כ"ה ח).

מתברר שאין אף הלכה שמחייבת את פנחס להרוג את זמרי ופגזי... הכל זה רק עניין של 'רשות', ולמרות זאת פנחס לא פטר את עצמו מהתפקיד המסובך והמסוכן - והוא מסר נפש למען נקמת כבוד ה', ונפרע מאותם חוטאים. זהו בעצם המנוע הכבד והנשק האדיר שדחה את הקטרוג מבני ישראל ופרס עליהם סוכת רחמים ושלום, וחילץ אותם ממוות בטוח ואבדון מוחלט. האם זה פלא שבורא עולם צייד את פנחס בגין כך במתנות נפלאות? עד כאן ראינו את המעלה הגדולה והעוצמה החזקה של "התאמצות למען כבוד ה' ברמה של מסירות נפש", ובפרט אם מדובר במצווה שהיא רשות ולא חובה ולמרות זאת האדם מוסר נפשו למענה, שמעלת אדם זה היא מעבר להשגת אנוש - ובכוחו לעצור מגפות ולהביא ישועות לכל עם ישראל. והשאלה נשאלת: מדוע באמת "מסירות נפש" זו זכות עצומה שאין למעלה ממנה? למה שאר הדברים אינם מגיעים לרמה והעוצמה הזו? את התשובה לכך מלמד אותנו "השטן" בכבודו ובעצמו - כאשר הוא מבקש מה' רשות להציק לאיוב, ושם הוא מגלה לנו את המידע הבא:

וְכַל אֲשֶׁר לֹאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ (איוב ב' ד')

פירוש: הדבר היקר ביותר שיש לאדם זו הנפש, ולמענה האדם מוכן לתת הכל. וכאשר האדם מוכן לעקוד את הדבר היקר הזה למען ה', הרי זה אות וסימן מובהק שהוא אוהב את הבורא אהבת נפש, וזה מעיד שכל עבודת ה' שלו היא ברמה הגבוהה של "עבודה מאהבה", ולא מדובר בעבודה נמוכה יותר שנקראת "עבודה מיראה" (מלבי"ם איוב ב' ה').

לאחר שהבנו "שמסירות נפש" זו הרמה המושלמת בעבודת ה', אנו כבר מבינים מדוע הבורא דורש ממנו להכניס את התבלין הזה לכל מצוה ומצוה שאנו עושים, וכפי שנאמר בתורה וְעָתָה יִשְׂרָאֵל מָה ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁאֵל מַעֲמֹד? ... וְלַעֲבֹד אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ (דברים י" י"א). כן, ה' רוצה שנעבוד אותו עם מסירות נפש כפי כוחנו עד כמה שידנו משגת - ולא נעשה את המצוות בצורה יבשה, ולמי שאוהב פפראות נודיע שהמידע הברור הזה אף מעוגן בתורת הגימטרייה:

- מצד אחד - **- מצד שני -**

האדם מצווה לעמוד בתורה ולקיים את המצוות	גימטרייה 2130
האדם מצווה לעמוד בתורה ולקיים את המצוות	גימטרייה 2130

ולאחר 120 שנה כאשר האדם יעלה למעלה, הוא יראה בחוש שמה שקובע בעולם העליון את גודל המצוה ואיכותה, זה "כמה מסירות נפש" האדם השקיע במצוה.

לדוגמא: אי שם בין גאיות והרים וצוקים וסלעים חיה לה משפחת פפושדו היקרה, כאשר אבי המשפחה סניור מושיקו עמל קשה על מחיתו, ובפרטותו שמישגו מכלכל הוא את ביתו בצמצום גדול. אך למרות דלותו הגדולה של מושיקו ומצבו הפיננסי הדל והמצומק - הוא לא מוותר על כבוד השבת, וכבר שנים שהוא אימץ לעצמו את ההרגל הבא:

במשך כל השבוע הוא מקמץ בהוצאות כפי כוחו, ואת כל הכסף שנשאר לו לפליטה ביום שיש לומר לאחר ההוצאות השוטפות שעברו עליו בימי השבוע, הוא מוציא בשמחה עבור קניות לשבת.

האמת היא שבדרך כלל מושיקו לא קונה עולם ומלואו - ולפעמים בקושי יש לו כסף לחלות ויין וקצת ירקות. אך בורא עולם יודע שזה מה שהתקציב שלו מאפשר - וגם עובד המעט הזה הוא מתאמץ הרבה, ואין ספק שאם היה לו מהיכן לשלוח עבור קצת כסף - שולחן השבת שלו היה מנואר הרבה יותר. מצד שני, ממול ביתו של מושיקו פפושדו, גר גביר אדיר כביר ונדיר, עם שטיחים מקיר לקיר ומניות מהודו ועד קהיר, מיליונר שמצבו הכלכלי פורח ומזהיר ושולחן השבת שלו זורח ומאיר, והוא הכי מכובד ומושקע בכל העיר.

וְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: פִּנְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אַהֲרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת קַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵת קַנְזָאֵת בְּתוֹכָם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵת: לָכֵן יִמָּר ה'נִי נִתַּן לֹא אֶת פְּרִיִּי שְׁלֹם: (במדבר כ"ה י" - י"ב).

בפרשה הקודמת קראנו על המעשה השפל של זמרי ופגזי ועל המגפה שפרצה בגין כך וקטפה מעם ישראל 24,000 איש (ענין תרגום יונתן כ"ה ח) שהמגפה באה בגלל חטא זמרי ופגזי, וחשבנו לתומנו שזהו תם העניין - ובעצם מידת הדין כבר גבתה מעם ישראל 'מחיר מלא' על חטא זמרי ופגזי. אלא שבפרשת השבוע הנוכחית התורה מעדכנת אותנו שלמרות שבמגפה מתו רק 24,000 איש, בפועל הייתה גזרת כלליה ואבדון על כל עם ישראל (רמב"ן כ"ה י"ב). וכיצד באמת עברה וחלפה אותה גזרה קשה ונוראה?

התורה לא משאירה אותנו בממתניה - והיא פורסת בפנינו את כל המידע בפסוק אחד, שכתוב בו כך: פִּנְחָס בֶּן אֶלְעָזָר... הִשִּׁיב אֶת קַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּקִנְיָאֵת אֶת קַנְזָאֵת בְּתוֹכָם, וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵת: הקנאות הגדולה של פנחס למען הבורא ומסירות נפשו עבור צביון חומת הטהרה והקדושה עוררו בשמים רעש גדול והורידו לעולם את "מידת הרחמים" (ענין תרגום יונתן שם), וזה מה ששילק מעם ישראל את הקטרוג הנורא ועצר את המגפה. מפני שיש כלל בתורה "שאים יש דין למטה - אין דין למעלה" [ואם לאן בעולם הענישו את החוטא - אזי מידת הדין כבר לא יכולה לקטרג ולהביא צרות לעולם] (תורת חיים סנהדרין פ"ב ע"א).

וכיון שפנחס הסיר את החרון אף מעם ישראל וגרם "לשלום" בינם לבורא עולם, משום כך "מידה כנגד מידה" נתן לו הבורא מתנה שנקראת "ברית שלום" והבטחה שאף אחד לא ייכנס עימו לקטטה ומדון לעולם - ואפילו לו משפחת זמרי ופגזי שעל פי דרך הטבע אמורים לנקום ממנו את דם קרוביהם (רבו בחיי שם). ולא רק זה, אלא אפילו מלאך המוות עשה שלום עם פנחס והוא זכה לעלות חי לשמים (ספורנו שם), וזה חוץ מאותן מתנות נוספות שה' נתן לו כמו המתנה הנפלאה שהכנה ללעם ישראל חלילה בגלות (בתי מדרשות ח"א - שהמתנה הזו לא תיפסק לעולם - אפילו אם זרעו יחטא חלילה (משך חכמה שם), כמו כן זכה פנחס לעוצמה של "פנחס הוא אליהו" (רבו בחיי שם) ומיום שנחרב המקדש הוא מקריב בעדנו קורבנות בכל יום ומכפר עלינו וכותב זכויותינו, ואלמלא הוא לא הייתה תקומה לעם ישראל חלילה בגלות (בתי מדרשות ח"א - ליקוטים ממדרש שוחר טוב - פרק ס"ג ד"ה אמר ר' פנחס, ולא כתוד"ה ומיכאל במנותו ק"י ע"א). בזה תם הסיפור ההיסטורי של חטא זמרי ופגזי וקנאותו של פנחס והשכר הרב שקיבל על כך, ואין ספק שאם הוא קיבל שכר כל כך גדול סימן שהוא עשה מעשה ייחודי ולא שגרתי, מעשה שעל פניו הוא כלל לא היה מחויב לעשותו.

אלא שכאשר מעיינים בספרות חז"ל ובוחנים את הדברים לעומק - מתברר שפנחס כלל לא עשה מעשה מיוחד, ובסך הכל הוא קיים הלכה למשה מסיני שהובאה אפילו בתלמוד "שכל החוטא עם גויה קנאים מענישים אותו" (ע"ז ל"ו ע"ב). וכיון שכך, עולות שתי קושיות מעניינות בראשו של כל מעין ומתבונן: (א) אם כן מה כל כך מיוחד במעשה של פנחס - עד כדי כך שבזכותו בני ישראל ניצלו מאבדון וכלייה? (ב) מדוע פנחס זכה לשכר כל כך עצום - הרי בסך הכל הוא קיים הלכה שנספקה בתלמוד:

התשובה על כך מאוד דקה - ובעצם היא הלב והיסוד של כל מה שנקרא "עבודת ה' מושלמת", ומשום כך נרחיב מעט בעניין כדי לעכל כהוגן את רוח הדברים:

אמת וצבי, המעשה של פנחס וקנאותו למען ה' - זו 'הלכה מפורשת' המעוגנת בגמרא, אלא שלמרות זאת פנחס זכאי לקבל עבורה את הצלי"ש הגדול. מדוע?

מפני שעל הגמרא היה יש "עדכון קטן" שפנחס יכל לעשות ממנו מטעמים ולנטרל את עצמו מלקום את נקמת ה', ולמרות זאת הוא לא התבלבל - והוא חזר אחר השלמות. מהו אותו עדכון?

- 1 נפק בגמרא: הלכה למשה מסיני... כל החוטא עם גויה, קנאים קדושים המקנאים לכבוד ה' - מענישים אותו (ע"ז ל"ו ע"ב).
- 2 על הגמרא הזו כותב הרב המאירי בזו הלשון: רצונו לומר, שכל מי שמקנא לכבוד ה' - שצא להרוג בשעת המעשה (מאירי שם).
- 3 מנאר בחז"ל שהמעשה של פנחס היה מעין "התאבדות למען כבוד

העלון מוקדש לע"נ שמש בת נור ת.נ.צ.ב.ה.

האושר שבנישואין

'תוכחה' - מקצוע לכל דבר!

ידוע הדבר ומפורסם העניין שאף אחד אינו מושלם ולכולם יש מקום לשיפור בקודות מסוימות, אלא שקשה לאדם לראות את שגיאותיו, ולפעמים גם כאשר הוא כבר מלה מלה בקרבו תלונה שאינה מתוקנת, הוא פותח מיד במסע סנווריה וכף זכות, ומטהר את חסרונו.

כך הוא טבעו של עולם זה אף מעוגן בחז"ל בהרבה מקומות, [אין אדם רואה נגיע עצמו (נגעים ב' ה')] אדם לא רואה חובה לעצמו (שבת ק"ט ע"א)... אדם לא יש עם עצמו רשע (במדות כ"ה ב)...

אך נתן הבורא לאדם מתנה טובה שנקראת "בן זוג", ובאמצעות המתנה הזו יכול האדם לשפר את תכונותיו ולתקן את מידותיו. מפני שמה שהוא לא רואה - בן הזוג דואג להראות לו, וכאן בעצם מתחילה הבעיה.

משום שלהוכיח את הזולת - זו אומנות שלמה שצריך לדייק ולדקדק בכל כלליה, ומי שלא יודע להוכיח נכון עלול לעשות שגיאות חמורות, ולהכפיל את הנזק שבעייתים. את בן הזוג הוא לא ישנה, ואת שלום ביתו הוא עלול להפסיד חלילה. אם כן מה עושים?

דבר ראשון - ברור שצריך ללמוד היטב את הלכות תוכחה (ועיקרי הדינים נמצאים בשו"ע או"ח תרי"ח ב, וברמב"ם דעות ו' - ט', ובנושאי כלים ס), אך גם אדם שלמד כהוגן את הלכות תוכחה - חובתו לדעת שבשלום בית יש הלכות נוספות מחמת 'שלום בית', וכיון שכך - הוכחת בן הזוג זו הופכת ל"לאומנות" רגישה ומאוד מורכבת. ומה יעשה אדם שלא בקי בתחום: כיצד יידע איך להוכיח את בן זוגו? אין ספק שזו סוגייה מאוד מורכבת ולא ניתן לתמצת אותה במילה אחת, אך דבר אחד ברור:

מי שער לנשוא הזה ופועל על פי הכלל הקדוש של "סוף משה במחשבה תחילה", ובמקום הספק הוא מתייעץ עם רב ומברר מולו כיצד עליו לנהוג - והוא לא פועל איך שבה לו, אדם כזה ניצל תמיד מתקלה, ובעזרת ה' במשך הזמן הוא גם ישתפשף בתחום ויזכה בעזרת ה' לפתח "חוש תורני" ולהבין מעצמו כיצד לנהוג בפעמים הבאות, ובשפה התורנית קוראים לזה "לעשות שימוש אצל רב".

אך למרות שאמרנו שאי אפשר לסכם בנושא זה את כל התורה על רגל אחד, מכל מקום יש 'נקודות וטיפים' שכן אפשר לתת, וכדלהלן: * על הוכחת בן הזוג לא נאמר "כל המרבה הרי זה משובח", ומשום כך גם אם הצדק עמך - תשתדל להוכיח כמה שפחות, ובפרט כאשר מדובר בדברים גשמיים.

* אם האדם היה יודע כמה "תוכחות נסתרות וביקורות סמויות" הוא מרעיף על בן זוגו בצורה שוטפת - מבלי לשים לב לכך, הוא היה חושב פעמיים לפני שהוא היה ניגש להוכיח. מפני שיתכן שהוא בא להוכיח את בן הזוג והוא לא יודע שמדובר כבר בתוכחה רגל שלו להיום - ובן זוגו כבר גדוש, ולכן הוא חסום מלקבל כעת תוכחה [הנושא הזה שייך גם בחינוך הילדים].

* אם בן הזוג טרוד - כעוס - כאוב - מותש וכו', וכל שכן אם בבית יש מתחים או מחלוקת גלויה או סמויה, או שהזמן לחוץ ודחוק כמו לפני נסיעה או ביום שישי בשיא ההכנות לשבת, בכל המצבים הללו אין ראשו של בן הזוג פנוי לשמוע תוכחה ולא לתת אותה כראוי, ואדרבה! התוכחה עלולה לגרום לרוגז או מריבה וצער ולא להוביל לשום מטרה חיובית - ומשום כך יש להקפיד את התוכחה ולשמור אותה לזמן יותר מיושב, ובנתיים להשתמש בכלי העצום שנקרא "שתיקה והבלגה".

* בשולחן שבת ובזמנים מיוחדים ומקודשים של בני הזוג, או בזמן שבו הזוג משקיע למענו באופן מיוחד [קנה דבר משמח... הפתיע עם מאכל יוצא דופן...], אין זה זמן לתוכחה כלל - וחובה לנהוג בזמנים הללו בהתנהגות הקדושה של "ימין מקרבת".

* לפני שפחמה או אורחים וידידים, לעולם אין להוכיח ולבקר. [ג.ב. זה חוץ מהנקודה שצריך להוכיח בצנעה ובארבע עיניים, ואפילו לא לפני הילדים].

* גם כאשר מותר להעיר, צריך הרבה שימת לב: איך לומר את הדברים, מתי להעיר, באילו מילים להשתמש, לבדוק שאף אחד לא ישמע, לוודאות שהתוכחה "בונה" ולא "הורסת", ושהמוכח פתוח כעת לקבל. * חובה לשדר "רגש מלא" בזמן התוכחה ולתת למוכח להבין שהתוכחה לטובתו, וחלילה לשדר לו שפסגו אותו על חם וגילינו שהוא לא מושלם.

סוף דבר:

התוכחה צריכה להיות כפולת נח - וכאמרו רש"י ורמב"ם, לא אורח, צריך לראות לכאורה על השני ונחמו - אם כפולת התוכחה, חובה לראות את החיוביים כחוב, ולהניח "תוכחה" לו אומנות.

אחרת זו לא תוכחה - אלא "ביקורת".

מודעה רבא לאוריינתא

הודעה משמחת לציעור שוחרי התורה בעיר אלעד

נפתח כולל ערב ללימוד גמרא, במסכת ברא, מציענא והלכותיה

בשיעור ישיבתי ובעזרה ברורה ומועגת - עם סינים הסוגיות וההלכות למעשה

עם הרב יוסף גיצי שליט"א

השיעור יתקיים בע"ה בשעות 20:00-22:00

בבית מדרש ובית נכנסת "עשרת ברוך" גרה" אגסליון 21 (אור האמת לשעבר)

אם תנסה תגלה שגם אתה יעל להצטיק וללך ולשלוט בה גמרא כש בן ישיבה.

פרטים בטל' 052-7642645 בשעות 14:30-14:00 22:00-23:30

בואו והתבשרו מאורה של תורה ותחי נפשכם.

מי שמסתכל מהצד, נדמה לו שבשמים מעריצים את שולחן השבת של הגביר יותר משולחן השבת של מושיקו. אך האמת היא הפוכה, ושולחן השבת של מושיקו יקר יותר. מדוע? מפני ששולחן השבת שלו לא מורכב "ממסירות נפש".

[ג.ב. זה לא אומר ששולחן השבת של הגביר "לקוי" חלילה, וברור שבשמים הגביר יקבל ציון 'מאת' על כבוד השבת. אלא שמצד שני מושיקו יקבל על שולחן השבת שלו ציון של 'מליון! מפני שהוא חסך עבור זה כל השבוע 'יומסר נפש' למען אותו שולחן דל ורזה. לכן אפילו שבשולחנו אין יינות מבושמים ומאכלים מיוחדים - סוף סוף הלב שלו ושל אשתו מונח שם, וזה מיקר את השולחן שלהם עד דלא ידע].

אותו דבר בתפילה, ללימוד תורה, שמירת עיניים, זהירות מלשון הרע... ככל שהאדם מוסר נפש יותר כך הוא מעצים ומגדיל את המצוה לאין ערוך, ועל פי זה מחליטים בשמים אם מדובר "במצוה מושלמת" - או "במצוה מיוחדת", וגם המידע הזה מעוגן בתורת הגימטרייה:

מסירות נפש	גימטרייה 1146	רק על פי זה נמדדת המצוה	גימטרייה 1146
------------	---------------	-------------------------	---------------

ולמרה הצער יצר הרע מטעה את עינינו וחסבינתו ומסיט אותנו כל הזמן לעבוד את ה' ולעשות את מצוותיו ללא פנימיות ובחיפזון והבלעה, ואחת הדוגמאות הבולטות לכך זה "תפילה בנוסח פופקורן" [תפילה הזזה בדיוק לתהליך יצירת הפופקורן]. מה כוונת המשורר?

תפילה בנוסח פופקורן

- * מכינים את השטח ומעמידים סיר על הגז עם שמן וגורגי תירס... באים לבית כנסת ולבושים טלית ותפילין ומתיישבים מול הסיידור.
- * הגורגים מתחילים להתבשל ולפתע בוקע מהסיר סדרת פיצוצים - ובאותו זמן בתוך הסיר הגורגים עפים וטסים ללא סדר וקשר... מתחילים להתפלל ויורים במהירות את המילים בלי חשבון ובחיפזון והבלעה ללא רגש, ומהצד התפילה מתברר שאותו מתפלל עבר על כל חוקי הדקדוק ובעצם כל המילים אפילו אותו מתפלל לא זוכר מה הוא אמר לפני רגע והיכן בדיוק הוא אוחז.
- * בסוף הבישול לכל גרגר פופקורן יש צורה אחרת... בסוף התפילה מתברר שאותו מתפלל עבר על כל חוקי הדקדוק ובעצם כל המילים שלו מעוותות, ואפילו "אותה מילה" שהוא אמר בכמה מקומות בתפילה, בכל מקום יצאה מפיו בצורה אחרת.
- * את הפופקורן אסור להשאיר על האש אפילו רגע אחד יותר... גם אותו מתפלל משתדל להזדרז עם התפילה והוא מקפיד לצאת מבית הכנסת במהירות.
- * אם הפופקורן נשאר על האש עוד קצת הוא נשרף... אם יש תחנון ארוך או שמוציאים ספר תורה וצריך להישאר בבית הכנסת עוד כמה דקות, אותו מתפלל נמצא על קוצים, ושלוות נפשו נשחקת ונשרפת כל רגע...

לצערנו יש כאלו שהתפילה שלהם בנוסח "פופקורן" [כנ"ל], שלום הבית שלהם בנוסח "מטבוחה" [הקשר 'מרוסק' והמלל ביניהם מאוד 'חרף'], חינוך הילדים בנוסח "על האש" [שניית הדיקטורה עם קשר צלוי ושרוף], לימוד התורה שלהם בנוסח "סחוג תימנני" [טועמים 'קצת' מידי פעם], שמירת העיניים שלהם בנוסח "מעורב ירושלמי" [הם לא נבהלים 'מעורב' ומראות פריצות... זה אפילו טעים להם]... זה פלא שאין לאנשים הללו רגש לה' והפנימיות שלהם ריקה ויבשה? ובאמת מדוע שיהיה להם חיות רוחנית? וכי הם עבדו פעם על הנקודה הזו?

מצד שני, יש אנשים שיראת שמים שלהם מושחתת וחדה כמו סכין שחיטה, והם נזהרים מכל פגם - אפילו הקטן ביותר. אין אצלם "עניגול פינות" בעבודת ה', הם משתדלים ומתאמצים לעשות נחת רוח לבורא בצורה מושלמת, כמובן גם שהם לא מתפשרים בנייני טהרה וקדושה - והם נלחמים למען כבוד השכינה, כפי שראינו בפרשה אצל פנחס. צורת חיים הזו מבוססת על "מסירות נפש" ואהבה מלאה לבורא, ומי שחי כך [ולפחות עובד על הכיוון הזה] אשירו בעולם הזה ואשרי חלקו בעולם הבא.

כאן המקום לגלות סוד נוסף שפנחס מגלה לנו בפרשה, סוד רם ונישא שהיצר מטעה בו את כולם ועל ידי זה הוא שוחק אנשים רבים בעבודת ה'. לסוד הזה קוראים "כמו כולם", ולמען חידוד הדברים נשחזר מעט את הנתונים:

משה רבנו נמצא באמצע מסירת שיעור תורה לעם ישראל, לפתע ניגש אליו 'זמרי' הנשיא של שבט שמעון - עם קִבְּזֵי ביתו של מלך מדיין (רש"י כ"ה כ"ה ט"ו) והוא מתנגח במשה על שאינו מתיר לו להתחתן עם אותה גויה, וברוב חוצפתו הוא אף משפיל את משה שהתחתן עם בת יתרו (סנהדרין פ"ב ע"ג), [למרות שמה שהתחתן לפני מתן תורה - ובאותו זמן היה מותר להתחתן עם בנות מדיין (רש"י שם ד"ה בת יתרו)].

באותו רגע נאלמה לשונו של משה והוא היה בצער גדול - ובורא עולם השכיח ממנו את ההלכה כדי שיבוא פנחס ויטול שכר (בינו בחיי כ"ה ו) ועם ישראל ראה את התמונה הזו והצטרפו לצער של משה ובכו עימו (סנהדרין שם).

אך למרות המצב הקשה והכאב הגדול של כולם, אף אחד לא קם לעשות מעשה ולהעניש את זמרי, למרות שנכחו שם כל גדולי הדור!

אם כן כיצד פנחס התיר לעצמו ללכת נגד כולם ולעשות פעולה של "שפיכות דמים" הגובלת בהתאבדות לדעת (כנ"ל שהוזקק 12 ניסים)? איך הוא לא חשש שאולי הוא טועה... והריאה הכי גדולה שהוא טועה זה שכו...ל... שותקים. מדוע הוא לא חשב באפיק הזה?

פנחס מלמד אותנו כאן יסוד עצום בעבודת ה': מה איכפת לך מה כולם עושים... מה זה מפניי? שפאילו רב אפלוני וענק פלמוני נוהגים אחרת ממך... אם רואה לך שההלכה אומרת לעשות דבר מה, אל תתעצל - ותיגש לרב לברר את האמת [כפי שפנחס ניגש באותו רגע למשה וברר אצלו את הלכה (סנהדרין שם)], ואם יתברר לך שצריך לנהוג איוו הנהגה קדושה ולעשות מעשה, תקפא את כל הפלפולים והבלבולים והקשקושים... אל תתעניין

מה עושים כולם... ותלחם למען קיום ההלכה וביצור חומת הדת (חומת אש כ"ה ט"ו).

שורה תחתונה: לעולם אין להיבהל מהקושיפות המטופשות והמפלפלים המסולפים שיצר הרע מעלה בראשו של האדם, אלא חובה לברר את ההלכה ולהקפיד על קיומה. ואפילו אם אתה רואה שהרב הראשי של הקוטב הצפוני מדבר לשון הרע... הטב הראשי של ישיבת "הר סיני" מדבר בבית הכנסת... המרצה הדגול של ארגון "עמל התורה" מדבר באמצע הלימוד... אשתו של "באבא רגל" הולכת בחוסר צניעות... הבן של ראש ישיבת "הנור שבגור" לא שומר בדיוק על העיניים... ואפילו אם לא רק "הקדושים" הללו נוהגים כך - אלא גם התלמידים שלהם מילזלים במצוות כמותם, לעולם אל תלמד מהם.

אדרבה! תחור אחר האמת ותברר מול רבך את דיוק ההלכה, ותלחם על קדושתך והאמת התורנית.

זכור! אם פנחס היה נוהג כמו כו...ל... הוא היה מחמיץ במו ידיו את כל עוצמתו הרוחנית ושכרו האגדי. ידידי היקר, אם הודמנו בפניך ניסיון כזה - אל תיטחף עם הזרם, תברר "מול רב" את ההלכה הצרופה לאור נתוני השטח הרגישים, ותזכה בכל הקופה.